

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 598

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

21 gener 1933

Redacció: Portaferriça, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

SANT RAMON DE PENYAFORT

Pintura a l'església de Santa Sabina, a Roma. (Sembla una pintura catalana del Segle XVI)

Pintura de Joaquim Renart

Acció catòlica i Acció social

Cal distingir bé l'acció catòlica de l'acció social. I la distinció es pot trobar només dient que l'acció catòlica és un complement de l'obra de la Jerarquia dins l'Església, és una participació dels seglars en el ministeri eclesiàstic, mentre que l'acció social té per objecte tractar de l'obra de reconstitució de la societat en els seu aspecte econòmico-social i de justícia, distributiva segons els dictats de la filosofia i la sociologia catòlica.

Una i altra acció tenen la mateixa mediata finalitat: restaurar totes les coses en Crist; però una i altra es valen de diferents mitjans. I com que els mitjans econòmico-socials es troben més allunyats de l'obra de l'Església, convé fer l'oportuna separació de l'estricta acció social per evitar a l'acció catòlica la participació en afers materials i en problemes econòmics, que si bé li poden ésser algunes vegades un mitjà, no constitueixen la seva finalitat immediata. En un mot, l'acció catòlica va directament a l'espiritualització cristiana de la societat; l'acció social va cap al mateix fi, però pels camins de la justícia social en els problemes econòmico-socials.

En el moment d'ara tan necessària és una acció com altra. Sense l'acció catòlica l'acció social perdria tota la seva raó d'ésser; i sense l'acció social, que cerca la justícia en l'ordre econòmico-social, quedaria l'acció catòlica sense el suport necessari i indispensable. Podríem establir una semblança dient que una i altra van a la finalitat sobrenatural de restauració cristiana, però pel camí directament espiritual l'acció catòlica i pel camí de la millor distribució dels interessos materials l'acció social.

I respecte als qui encara no han capít la necessitat d'ambdues accions els podem mostrar l'espectacle de l'actual societat catalana, on cada dia és menys consistent el lligam social i on, per conseqüència, cada dia és més fàcil el seu trencament. Poca cosa serà la política si mitjançant l'acció social i l'acció catòlica no retornem els homes als camins de Crist. Poca cosa serà la vida pública si no troba solidats els fonaments necessaris de família, religió i propietat. Si la política troba el seu fonament representatiu en ço que la societat sigui, no podrem mai tenir una política cristiana ni rectament conservadora si no curem de tenir una societat sana i ben estructurada. ¿Quina representació política podria sortir d'una societat on la família hagués estat dissolta pel divorci vincular, la propietat desfeta pel comunisme, l'autoritat suprimida per l'anarquia, la religió envorcinada per l'ateisme i el més absolut laïcisme?

El problema fonamental d'avui no està tant en constituir partits polítics forts com en restaurar la societat en Crist. Si la base social és ferma, les seves agrupacions polítiques representatives es mostraran fermes també.

Per això nosaltres, dins una categoria intel·lectual de valors, haurem de donar sempre el primer i més urgent lloc a l'acció catòlica i a l'acció social. Sense que això vulgui dir que l'acció política no hagi d'ésser cuidada. No hi ha pas incompatibilitat, sinó el contrari, en fer ambdues activitats coincidents.

Fantasies nadalenques

El rei humil que no se li sap el nom

PER JORDI ARNAU

A les terres posades a l'orient de la Palestina hi havia també bona gent, encara que fóssin terres llunyanes del poble d'Israel, el poble escollit de Nostre Senyor. Els fills d'Abraham s'havien extès per totes elles i la tradició de les promeses que Déu havia fet a Abraham s'havien pogut conservar més bé o més malament entre gent naturalment virtuosa, encara que no fossin de la nissaga d'aquell patriarca. Altrament, també hi corrien els llibres de Moisés i dels profetes d'Israel, i hi eren llegits pels savis i com que la gràcia de Déu i la llum de l'Esperit Sant no tenen fronteres, també podien fructificar en les ànimes ben disposades pel poder d'Aquell que podia fer sortir fills d'Abraham de les mateixes pedres.

Això ens pot donar l'explicació de com l'esperança del Messies que havia de redimir tot el món no estava pas confinada exclusivament en el poble d'Israel.

Entre els que tenien aquesta fe i aquesta esperança, en els temps de la vinguda de Jesucrist, hi havia quatre savis que, per raó d'ésser rics i de tenir extensos patrimonis, governaven molta gent i tenien molts criats i pastors i jornalers i venien a ésser com una mena de reietons, cadascú en el seu país. I aquests savis eren caritatius amb els seus subordinats i pietosos amb el Déu únic i austers en la vida llur i humils en el seu cor. I és el cas que, encara que tots ells tinguessin totes aquestes virtuts, es distingien especialment cada u en una d'elles, que era, com si diguéssim, aquella que més visiblement es manifestava en la seva vida pública.

Meució, el més poderós de tots ells, tenia una infinitat d'esclaus que furgaven sota terra i garvellaven les sorres dels rius per treure'n l'or. Per això era immensament ric i es feia dir sí senyor pels mateixos grans reis. Això sí, era extremosament caritatiu. S'havia ficat al cap que tots els homes eren germans i més que ningú els que tenia al seu servei, i no podia veure patir a ningú. Valia més ésser esclau de Meució que fill del rei de l'Aràbia, que era on Meució tenia, com si diguéssim, la seva província. Ja era vellet, caminava una mica corbat, tenia els ulls clars com el cel de la matinada, uns cabells blancs que li enrondevien l'espatlla i una barbassa blanca que li arribava a la cintura.

Gaspar tenia boscos i boscos en el país de Pèrsia i milers de llenyataires i carboners que tallaven pins i avets i alsines i roures i en feien quadrats per fusta i estelles per carbó. I sembla mentida que un home de tan fort negoci que tenia carretes i vaixells pel transport del carbó i de la fusta, de la reïna i de l'encens, fos com era, tant ferventment pietós que sempre i a tot hora estava en la presència de Déu Nostre Senyor i no feia cap cosa que no portés intenció amb ella de servir al Déu de cels i terra. Era una figura arrogant de mitja edat, es posava sempre dret amb els ulls ben blaus girats enlaire i portava uns cabells rossos tot ondulats i una barba del mateix color tota estarrufada que semblava la crinera d'un pi.

Baltassar tenia terres baixes de conreu regades pel Nil habitades per pagesos i serralades plenes d'arbustos balsàmics que destilaven mirra. Les seves barques portaven el blat i la mirra riu avall fins Alexandria, on tot ho compraven els mercaders fenicis, grecs i romans. Portava una vida dura i austera. Coneixia el fred i la calor i la fadiga com si fossin els seus amics de tota la vida i deia als seus servidors que res no guarda tant dels vicis com una vida austera. Tenia els ulls blancs i negres clavats en una faç del color del banús, la cabellera i la barba, espesses, curtes i arrissades.

Del que feia quatre no ens en queda el nom. La seva terra era lluny, molt lluny; confinava amb la Judia i veia els pics de l'Himalaia. Era amo de tot un poble de teixidors que amb fibres de palmera, llana d'ovelles, pèls de camell i barbes de plomes de mil colors teixien i brodaven tapiços i catifes. Era l'home més mansuet i humil de la terra i tractava els seus servidors com si fos l'últim de tots ells. Per això tots se l'estimaven com un amic. La color de la seva pell era groguenca com el blat madur, els ulls negres i el cabell i la barba obscurs i lassos com crineres de cavall.

I heus ací que un dia tots quatre es guaitaven els estels de la nit com solien fer els savis d'aquells temps, i veieren al cantó d'Occident un estel estrany més lluent que cap altre estel i es digueren per dintre del seu cor: "L'estel del Messies. Cal anar a adorar-lo i portar-li presents."

Meució dintre d'una arqueta d'or hi va arregar barretes del metall preciós. Gaspar va omplir una arqueta de plata de grans de l'encens més preciós de les sabines dels seus boscos. Baltassar va omplir un baguet d'aram amb la més balsàmica mirra dels seus arbustos espinosos. I aquell que feia quatre, què li portava al Salvador del món? Ell pensava en alguna cosa de valor que fos estimada i tan humil que pogués ésser trepitjada. Era tan humil! I aviat hi va caure i es va dir: "Ja sé què li portaré. Una catifa per sota els peus." I així els quatre savis i virtuoses reietons amb no molts servidors i cada un amb el seu tarannà les van emprendre cap a les terres occidentals seguint aquell estel que els anava sempre al davant. I així cavalcant dies i més dies es van trobar pel voler de Déu a la banda oriental del Mar Mort. I quan van trobar-se es van conèixer tot seguit, encara que mai no s'haguessin vist, i es van entendre encara que parlessin llengües les més diferents i, com que anaven portats pel mateix Esperit, es van estimar i tractar com si fossin germans i es van dir llurs noms. Meució! Gaspar! Baltassar! Però el que feia quatre, el més humil de tots, va dir un nom tan estrany que no el pogueren aprendre els altres de cap de les maneres ni el pogueren mai escriure en les seves memòries.

De les vessants del Mar Mort avençaren cap a la ribera oriental del Jordà i, seguint el riu amunt, l'atravessaren pel pont que hi havia prop de Jericó i d'allí passaren a Jerusalem. L'estel, per voler de Déu, els va ensenyar aquest camí, perquè Déu volia que despertessin els sacerdots i els escribes, els fariseus i els saduceus que, si esperaven el Messies, el cert és que l'esperaven dormint.

D'ells van aprendre que havien d'anar a cercar-lo a Betlem; però els qui els varen senyalar el camí es quedaren dormint a Jerusalem.

Dissipades les boires de la gran ciutat, va tornar a brillar l'estel que els va acompanyar fins a una pobre caseta de Betlem. Josep i Maria havien ja deixat l'establia del naixement i s'havien estatjat en una caseta pobre que s'adeia molt i molt amb la seva humilitat.

Tot seguit aquell reietó humil que no se li sap el nom va posar a terra la seva catifa com si fos un criat dels altres i es va quedar en darrer terme com si fos de la colla dels servidors, i per sobre la catifa passaren Meució, Gaspar i Baltassar a oferir al Jesuset els presents que li portaven. Or, encens i mirra, símbols de la seva caritat, de la seva pietat i de la seva austeritat.

Prou quedaren que hi tornarien l'endemà: mai no s'haurien cansat d'adorar el Jesuset i d'admirar a Maria i de parlar amb Josep; però a la nit un àngel els va dir que fugissin sense entretenir-se, perquè ells i l'infant i tots corrien perill de mort. I llavors va començar aquell campí qui pugui; els reis cap a la seva terra per camins que portaven a Orient i la Sagrada Família cap a Egipte per camins que anaven a Occident.

Josep i Maria i el petit Jesuset no podien fugir depressa si anaven massa carregats i calia deixar la major part dels presents. Sant Josep així en va disposar: una miqueta d'or pel viatge i tot el restant pels pobres de Betlem: una mica d'encens per perfumar els bolquers de l'infant Jesús en sortir de la bogada i tota la resta al temple de Jerusalem; un potet de mirra per gorir les nafres dels peus a les caminades que l'esperaven, tota l'altra a l'hospital dels pobres. I la catifa? Sant Josep va pensar que amb dos dobles la podria posar damunt la somereta que portaria a la seva esposa i així li guardaria el mantell blau de la suor de la bestiola, que prou li tocava suar de valent.

I heus ací com dels presents dels reis només el present del més humil acompanyà sempre més a Josep, a Maria i a Jesús, i com que en llur viatge més de deu vegades hagueren de dormir al ras, Josep posava a terra un bons manats d'herba tova i sobre d'ella la catifa, perquè hi dormissin a pler Maria i l'infant Jesús arrapat al pit de la mare. I quan ja no els quedava ni un gra d'or ni engruna d'encens ni gota de mirra, aquella catifa els era sempre un recordatori que els parlava d'aquell savi i humil reietó que ni tan sols té escrit el seu nom en cap lloc de la terra, encara que ho sigui amb lletres d'or en aquell llibre que en diuen el *llibre de la vida* que guarda en el cel Nostre Senyor.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.

Usen sempre:

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI, metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

Patró de Barcelona

PER R. RUCABADO

Salvat el cap, salvat el cos sencer. Barcelona, cap i casal de Catalunya, es revesteix cada dia i cada any més amb el pes de responsabilitats feixugues. Torna a ésser la capital reconeguda d'un organisme polític que representa tota la pàtria catalana. Torna a tenir ultra l'autoritat moral, autoritat política damunt de tot el territori històric del Principat. El cap necessita d'un cap, i no sabem altra testa per al bon govern i direcció espiritual, per a la sobrenatural mitjanceria al davant de l'Altíssim Sobirà de les destinacions dels pobles, sinó aquell sant que fou barceloní per tots quatre costats (1), que visqué en els murs de nostra ciutat tota una centúria, que hi féu una mort benaventurada i que es féu estimar amb constància secular pels fills de Barcelona, Ramon de Penyafort. Ell no fou cridat al conhort providencial dels nostres ciutadans en temps de nacional aplanament com Sant Josep Oriol, sinó a inspirar i presidir la plenitud funcional d'una capital d'Estat en el creixent de la llibertat i de la glòria. Per això creiem que és providencial també la restauració no del record i honor mai estroncats, sinó del culte personal al cos, i la relíquia venerable que la Catedral de Barcelona estatja, a les hores històriques que Barcelona recobra, voltada d'enemics i de perills, i en el tràngul de crisis i conflictes locals i universals, les facultats, ni que siguin relatives, però en principi acatades de la governació de Catalunya.

El qui va ésser conseller i confés d'un Papa i d'un Rei, ambdós d'altíssima memòria, bé pot ésser celestial guidor de tots aquells qui avui es troben i demà es trobaran amb el timó a les mans de la nau que ix del port on per llarga època estigué ancorada. Tan a la vora és el sepulcre actual on jeu el cos del Sant, dels palaus on actuen i on resideixen els dirigents actuals del govern català que oïda el veïnat generi aquella relació de vegades imperativa que uneix amb forts vincles de proximitat els temperaments més diversos, essent digníssim objecte i urgent de les nostres pregàries que la influència misteriosa i pacífica, la unció invisible i penetradora del sant transcedeixi en els cabdills actuals del nostre petit Estat i Parlament, atemperant les asprors, clarificant les espessors, i pacificant dolçament les radicals abrivades.

¿Coneixen la vida de Sant Ramon de Penyafort els qui avui menen per rutes laiques la Generalitat i el Municipi? No en saben res, i bé caldria que aprenguessin ço que vol dir i significa aquella obstinada insistència que durà tres centúries, de 1275 a 1601, en què el Consell de Cent barceloní i la Diputació de Catalunya treballaren amb reiterada constància la causa de la canonització d'aquell sapientíssim doctor i virtuós pare que tant d'honor portà a la nostra terra i ciutat, i per la intercessió del qual tantes gràcies i favors s'obtingueren i s'obtingueren. Un sant és un tresor per a una ciutat, perquè vetlla la porta i conjura els mals i esten sobre dels murs

i els campanars les ales protectores. Barcelona, amb tantíssims enemics, tants envejosos, amb totes les fúries destructores que hi han fet casa — recentíssim i dolorós és l'últim episodi — amb tots els gèrmens interiors dissolvents i corruptors, les puges de la febre material, inflamació contínua contra l'esperit, malaltia consumidora de les ciutats i les metròpolis, bé necessita una mà que l'ajudi des del cel. Una mà especialment paternal que ens presservi i acompanyi com a homes i com a ciutadans de la ciutat posada per llum i guia i per govern dels catalans.

La santetat és un valor social, i sens dubte el més alt i el més preat i el més urgent dels valors. No sols és la sublimació i perfecció de les facultats humanes en l'individu escollit, en el qual les virtuts puguen a graus heroics, sinó que a més del profit seu aprofita als seus contemporanis i als seus companys de pàtria. La santetat és impossible d'existir sense aquest profit social, sense aquest "bé al pròxim", com es diu en llengua religiosa, que deriva de la pràctica de les virtuts, fins d'aquelles virtuts que com la mortificació i la penitència semblen tenir per objecte exclusiu i únic l'avantatge moral del subjecte i que no obstant resulten, per l'exemple i l'edificació, d'un profit col·lectiu inapreciable. Per això els sants fan a tot arreu i en tots els temps com una bassa d'oli allí on viuen i actuen, perquè són homes de pau i de paciència, i la paciència i la pau es contagien i de gran preu són en el món actual, sempre i molt més ara que tantes forces inferiors i animals combaten les excel·lències i les fineses de l'esperit.

Però a més, la pràctica de la santetat s'exerceix socialment en obres, institucions i exercicis variadíssims de caritat i de misericòrdia envers els pròxims i els germans, i com més alta i més fervent aquella santetat més multiplica i fertilitza la seva social eficàcia, i és com el centre d'atracció i de difusió de la gràcia i del bé en tots els ordres. Així veiem Sant Ramon de Penyafort ésser com un mecanisme vivent d'impulsió i d'atracció, que fa circular la saba i la salut amb saludable empena per tot el cos social. Reb l'inspiració creadora de l'ordre de redempció de captius, i organitza aquesta obra de multiplicadíssima caritat, d'insigne eficiència humana que es projecta en la història com un raig de claror i de benignitat, i coopera a la seva fundació. Atreu la confiança del pontífex, i en deriva un estudi i magisteri especial del sagrament de la penitència, per a guariment i correcció dels mals morals, i materials sens dubte, de tota la multitud dels fidels aixoplugats en l'Església Catòlica; en deriva també la sàvia compilació de les lleis seleccionades i justes per a regir-la per segles. El rei, els homes notables de l'època, d'Aragó, de tota Espanya, de terres estrangeres acuden a ell i en reben consell, fortificació en el bé, correcció i advertiment en el mal camí, claror i direcció sempre. Els advocats, els homes de lleis de tota època en aquesta terra i altres, llum, encert i seny; i aquest esperit de finor humana i equitat legal que ara en diuen "juridicitat", li han anat a demanar particularment i col·lectiva. Els comerciants i homes de negoci ja del seu vivent amants li pregaven i ell generós els dava la norma i regla per al just negoci, per a les honestes transaccions que en descàrrec del cor porten el guany lícit, la honrada riquesa, treball dels obrers, salut de la ciutat, plenitud de la pàtria.

Però aquest patronatge que tots els sants, i el nos-

(1) El Dr. Bonaventura Ribas, el més modern i documentat biògraf, es decanta per la documentadíssima i molt probable hipòtesi, que Sant Ramon de Penyafort va néixer a Barcelona.

tre d'una especial i pròvida manera exerceixen per la gràcia de les seves llums i qualitats personals característiques i sublimades per l'excel·lència de la beatitud, de l'unció sobrenatural que els acompanya, distinció meravellosa de les humanes virtuts, es multiplica i desenrotlla en el triomf celestial de l'escollit que arriba a la glòria i participa de la presència de Déu i de les més poderoses mitjanceries. El sant és l'intercessor, l'amic i el guia celestial en les mans del qual estan les forces invisibles. De quantes desgràcies ens preserva aquesta misteriosa protecció, quantes iniquitats aturades, quants de mals reduïts al mínim i càstigs suspesos en l'aire per la mà paternal que detura el braç vindicador de qui executa les punicions divines. Quants miracles que no es veuen i quantes misericòrdies copioses amb prou feines perceptibles si no és als ulls sincers del creient amatent al llenguatge mut i eloqüent de la Providència! Segles endarrera, quan els pobles del nord envaïen Roma portaven aquesta fe fins a extrems indiscrets roban els cementiris cristians, no pas per a profanar-los sinó per a emportar-se'n els cossos sants com a relíquies les més precioses i penyores de benedicció. Ningú no pensa, de nosaltres, que fins per interès col·lectiu hauriem de voler ésser sants, per a tenir a les mans l'omnipotència en favor del pròxim i dels pobres i de la pàtria tota. Aquell joïós anunci de Santa Teresa de l'Infant Jesús avisant que després de morta faria baixar del Cel pluja de roses, ço que vol dir pluja de miracles, favors i beneficis per a remei de mals i alivi de necessitats i desgràcies! El P. Miquel Agustí Pro, màrtir de la Companyia de Jesús, afusellat per Calles a Mèxic, l'any 1926, escrivia abans del sacrifici, preveient-lo i desitjant-lo: "Prepareu les vostres peticions per al Cel" (2), oferint-se com a encarregat i mitjancer de gràcies i beneficis. Aquesta fe admirable que ens hauria de produir l'amistat viva amb els sants i l'esperó de la santedat pròpia, és la que d'una manera col·lectiva impulsava els magistrats i patricis de la ciutat de Barcelona, besavis nostres, insistint per tres centúries en la canonització de Ramon de Penyafor, que tanta olor de sant feia en mort i vida i tanta olor d'ésser incomparable advocat i padrí en el Cel, de les necessitats barcelonines. I més encara, urgint i treballant que el Papa el declarés patró de Barcelona, per lligar més i més el sant amb la Ciutat, ço que obtingut va ésser en 1647, amb entusiasme i joia ciutadana.

Pensem-hi, doncs, en Sant Ramon de Penyafor, invocant-lo i acudint-hi no solament com a patró dels estaments afectes: advocats, negociants, magistrats, polítics i homes de govern, obrers també i treballadors de tota mena, sinó com a comú protector de tots els ciutadans de tota la ciutat de Barcelona, en funció de cap i casal de Catalunya. Una altra lliçó seva és demostrar-nos que els camins de la glòria immortal i els de la veritable i única glòria lícita en aquest món són els mateixos. Sant Ramon de Penyafor fou "el català de més potència civilitzadora" ha escrit el doctor Torras i Bages, i la civilització veritable en el sentit temporal i la civilització de la Ciutat de Déu són la mateixa cosa. Ací teniu una mostra gràfica de la glorificació universal de Sant Ramon de Penyafor, la pintura amb el seu triomfal retrat,

que exorna el present número, i que es venera a una església de Roma. Ella ens porta també el record d'aquelles altres esplèndides il·lustracions del nostre Sant, escampades per Itàlia, i que en números d'anys anteriors per aquesta festa reproduïrem. Una era dels pinzells d'un dels més il·lustrissims artistes de tot el món, Fra Angèlic, i honora amb el seu nom el nom de la terra on va néixer: "Sant Ramon de Catalunya." L'home que no cercà sinó els camins de Déu i de la seva Església, quedà perpètuament glorificat i amb el seu nom la seva ciutat i la seva pàtria.

Sant Ramon de Penyafor

Resum biogràfic

Sant Ramon de Penyafor, dit també Raimond, i en castellà Raimundo, nasqué l'any 1175, segons opinió, al castell de Penyafor, prop de Vilafranca del Penedès, com la cançó popular commemora:

Nasqué Sant Ramon — fill de Vilafranca,

però alguns autors el creuen natural de Barcelona. En la nostra ciutat visqué la major part dels seus dilatats anys, en ella morí i aquí reposen les seves despulles, havent sigut proclamat per la Santa Seu en 1647 *Compatró de la Ciutat de Barcelona*, juntament amb la Immaculada Concepció de Maria.

Dedicat a lleis i a la carrera eclesiàstica, l'any 1216 anà a Bolònia per estudiar jurisprudència civil i canònica. Rebé allí el grau de doctor i li fou confiada una càtedra. Home de gran virtut, ciència i consell, havent-lo conegut el Bisbe de Barcelona Berenguer de Palou, el reclamà per a la nostra ciutat, i l'any 1219 fou nomenat *Canonge* de la Seu. Pocs anys després, en 1222, deixà aquest càrrec per a ingressar en l'Ordre de Predicadors, de la qual arribà a ésser el tercer Mestre general, és a dir, el segon successor de Sant Domènec de Guzmán. Se li aparegué (en data que és controvertida) la Santíssima Verge, igual que al Rei En Jaume i a Sant Pere Nolasc, ordenant als tres la fundació de l'Ordre de la Mercè per a rescatar captius, de la qual religió Sant Ramon de Penyafor és cofundador. En 1230, cridat pel Papa Gregori IX, anà a Roma i el Pontífex l'escollí per confés seu, i el nomenà *auditor de la Rota*, i *Gran Penitenciari*. Escriví la *Summa de Pœnitentia*, anomenada en honor seu *Raymundina*, la *Summa de Matrimonio*, el *Modus Juste Negotiandi*, i altres tractats de teologia moral. Fou encarregat per aquell mateix Papa per a la formació d'un codi, i això el fa celeberrim com a compilador de les famoses *Decretals de Gregori IX*, promulgades com a llei de l'Església l'any 1234, la vigència de la qual ha durat fins al nou codi de Pius X, és a dir, durant set centúries. Per malaltia hagué de retornar a Barcelona, i aquí despatxava, des del seu convent de Santa Caterina, consultes del Papa i dels prelats d'altres terres. De 1238 a 1240 exercí el generalat de l'Ordre dominicana, tal com hem dit. El seu retorn de Roma l'any 1236 fou assenyalat amb un miracle esdevingut en desembarcar a Tossa. Més tard, essent confés i conseller del Rei En Jaume I, se separà d'ell, i aquest

(2) Vida del P. Pro, pel P. Dragón, S. J. Edició espanyola. Mensajero del Sagrado Corazón de Jesús. Bilbao, 1932.

incident donà lloc al prodigi que col·loca Sant Ramon de Penyafort entre els grans taumaturgs. Havent-li negat el Rei permís per a sortir de l'illa, s'embarcà en el port de Sòller *damunt de la seva capa* com a únic vaixell, i així arribà a Barcelona, fet admirable que consta en la Butlla de Canonització i en l'oració de la missa, i que s'anomena el *Miracle de la Transfretació*. La cançó popular l'ha perpetuat dient:

*Tira capa a mar — per servir de barca...
i amb l'escapulari — gran vela n'alçava.*

Centenari gairebé, en olor de santedat, tal com havia viscut, morí el dia de l'Epifania de l'any 1275, havent viscut 99 anys i quatre mesos. Al seu enterrament assistiren el Rei Don Jaume I d'Aragó i el Rei Don Alfons X de Castella. Poc temps després, el concili de Tarragona de 1279 demanà a la Santa Seu la seva canonització.

Qualificat de baró cèlebre per la seva santedat i la seva doctrina, els segles següents foren testimonis de les peticions reiterades del Consell de Cent, la Diputació de Catalunya i després fins del Rei d'Espanya impetrant la canonització. Per fi aquesta vingué, i el Papa Climent VIII, en butlla de 29 d'abril de 1601, inscriví Ramon de Penyafort en el catàleg dels sants, essent d'advertir que ja molt abans al Convent de Santa Caterina se l'anomenava el *Pare Sant Ramon*. La notícia de la canonització fou rebuda i commemorada amb unes festes grandioses que feren època en les cròniques de Barcelona. A petició dels consellers, instada en 1635, la Santa Seu va concedir en 1647 que la ciutat de Barcelona fos col·locada sota el patronat de Sant Ramon de Penyafort i de la Concepció Immaculada. Anys abans (1626) la traslació del seu cos al nou sepulcre en la capella nova de l'església de Santa Caterina donà lloc també a festes magnífiques. De gran popularitat i veneració fou en tot temps el seu culte a Barcelona, i era solemníssima la processó anyal que el 7 de gener, dia aniversari de la seva mort, sortia de la Catedral i anava al Convent de Santa Caterina. Els Consellers, els Canonges i els Pares Dominics assistien a l'ofici que amb gran pompa per vot de la Ciutat aquell dia se celebrava.

L'incendi ignominiós del 25 de juliol de 1835, que deixà en runes l'històric convent de Santa Caterina, motivà el salvament i trasllat de les despulles de Sant Ramon de Penyafort a l'església de Santa Marta primer, i després a la Seu, on ingressà el cos sant l'any 1838 i rebé sepultura vora l'altar major. En 6 de maig de 1879 es féu la traslació a la capella actual, restaurada en 1885 a despeses del capítular Dr. Bonaventura Ribas, biògraf i gran devot del sant, i la novíssima reforma i decoració (1926-1932) és el senyal d'haver-se reprès el culte especial a les venerables relíquies del qui fou "confessor de Reis i de Papes".

Sant Ramon de Penyafort és patró del Col·legi d'Advocats de Barcelona, que amb festa anyal perpetua una tradició secular d'aquell estament. Una llàntia de pedra de Montjuïc, que tothom pot veure a mà dreta de la capella, col·locada en 1885 i ara reinstal·lada, és ofrena d'un picapedrer agraït pels favors rebuts, i és el símbol i el record de l'antiga i fervent devoció popular al nostre gran sant.

La festa de Sant Ramon de Penyafort

23 GENER 1933

Com de costum, CATALUNYA SOCIAL dedicarà al nostre patró la missa de comunió que es dirà a les vuit del matí del pròxim dilluns, 23 de gener, dia de la festa, en l'altar del seu sepulcre, a la Catedral, i ens complaem a invitar els lectors i amics i tots els admiradors i devots de Sant Ramon de Penyafort.

A dos quarts d'onze es celebrarà ofici solemne cantat per la Capella de la Catedral, i s'ha encomanat el sermó enaltint les glòries del Sant, a l'eminent orador sagrat nostre il·lustre amic Dr. D. Alfons M. Ribó, canonge de la Seu.

A les cinc de la tarda es passarà el Sant Rosari en la capella.

Agraïrem els donatius per a sufragar les despeses de la festivitat, creixents tant com augmenta la solemnitat.

DONATIUS REBUTS FINS A LA DATA

Per a la festa

De F. M. Y.	25'00 Ptes.
De F. P.	5'00 "
D'uns admiradors del Sant	6'00 "
D'E. V. de M.	5'00 "
De J. C.	5'00 "
De D. C.	1'00 "

Per a l'oli de les llànties

D'I. M. M. (Igualada)	50'00 Ptes.
M. S.	2'00 "

Grans mercès en nom del Sant i que ell retribueixi amplament a cadascú la caritat, beneïnt en abundor els donants i llurs famílies.

DE CARA A GINEBRA

La setmana de 40 hores

PER GASTON GÉRARD

Davant del problema dels sense treball — que a hores d'ara arriben a la xifra de trenta milions, segons dades de l'Oficina Internacional del Treball — no és estrany que tots els pobles es llencin a la recerca de solucions, encara que aquestes puguin semblar les més absurdes i les més contràries als conceptes clàssics de la nostra economia. És tan viu el problema, és tan tràgica la realitat de trenta milions d'homes amb les famílies corresponents que no tenen treball ni pa per ells ni pels seus, que no ens han d'estranyar els més grans desvaris per arribar a la solució o almenys al remei passatger i ràpid d'aquesta qüestió, una de les pitjors malalties que haurà sofert la humanitat fins al dia d'avui.

Obres nacionals i internacionals, oficines de col·locacions, desplaçaments de treballadors, disminució d'hores de treball, tot ha estat assajat sense resultat satisfactori fins ara.

Per fi, sembla que una de les conclusions a què s'ha arribat és que el remei ha de tenir caràcter internacional, i que tot el que això no sigui és tant com debatre's inútilment en el buit. I noti's bé que la primera conclusió evident en aquesta matèria és la que equival a negar el nacionalisme furiós sentit fins avui, i des de la guerra ençà, dins el món econòmic.

Però també en el món internacional hom s'ha ocupat a bastament del gravíssim problema. I l'Oficina Internacional del Treball ha fet tota mena d'estudis i ha portat a cap tota mena de suggestions i iniciatives per a arribar a conclusions pràctiques en una matèria tan difícil. Hi ha arribat? No pas fins ara.

Darrerament, la setmana última, s'ha reunit l'Assemblea Internacional del Treball, a Ginebra, i corresponent a una iniciativa del Govern italià manifestada per una proposició del senyor Michelis, s'ha discutit a bastament la possibilitat de reduir la setmana de treball a 40 hores en tot el món. Així, es donaria col·locació immediata a la sisena part més de treballadors dels que hi ha avui empleats i potser algunes nacions haurien resolt, momentàniament, el difícil problema.

No cal dir com a Ginebra han estat exposats tots els arguments en favor i en contra de dita reducció. No cal dir com en tots els ànims ha preponderat el desig de resoldre un problema d'aquesta transcendència i d'aquest esperit humà.

Però davant les tràgiques conseqüències que podria portar una mida de la gravetat de la susdita reducció, tampoc cal dir com les reserves han estat múltiples i com els arguments en contra i les limitacions han constituït quasi bé la nota comuna de tots els representants dels Governes.

És indubtable que, de moment, podrien restar amb feina una sisena part més dels treballadors avui ocupats. També és cert que els trenta milions de parats quedarien sumament reduïts. Però ¿i aquest augment en les càrregues de la producció que podria significar una mida semblant, no vindria, en el dia de demà, a agreujar la gravetat del problema, precisament i, per contracop, a augmentar encara el nombre dels sense feina?

Les despeses de producció augmentarien, és evident (ja que es parteix quasi bé de la base que la reducció de treball no importaria reducció de salaris). Llavors caldria vendre més cars els productes. Essent així, la venda disminuiria; i baixant la venda, és a dir, el consum, és evident que no hi hauria necessitat de tanta producció i, en conseqüència, havent de produir menys es necessitarien menys obrers. És a dir, que per contracop, tornariem a arribar a l'augment de l'atur forçós, encara que de moment disminuís un xic.

És clar que aquest raciocini és fet una mica a l'engròs; que tot això caldria perfilar-ho, i perfilant-ho, veuríem com disminueixen algunes d'aquestes probabilitats d'agreujament del problema dels sense treball. Però ¿qui pot dubtar que, en termes senzills, es corre el perill d'arribar a conclusions com les indicades?

Si hi hagués possibilitat de baixar els salaris, el problema canviaria de manera d'ésser. Però ¿és això possible, donades les necessitats de les famílies obres? És evident que no. I encara que ho fos per aquest cantó resultaria aconsellable? Amb aquesta baixa de salaris es disminuiria el consum, cosa que fins avui ha constituït quelcom inatacable, un veritable dogma davant d'aquest problema.

Nosaltres no som pas enemics de la reducció de la jornada setmanal a quaranta hores. Si aquesta mida hagués de remeiar l'atur forçós, de seguida votariem a favor d'ella. Tot el que fos remeiar aquest terrible flagell ens hauria de semblar bo i aprofitable. Però ¿qui ens diu que dins un període més o menys curt de temps aquest remei no es tornaria agravació de la malaltia?

Que els tècnics i els economistes estudiïn la qüestió. Quan gent com la que es reuneix a Ginebra la planteja és que deu ésser possible arribar a solucions per aquest camí. Però que tot es faci amb un estudi previ i tenaç, perquè el contrari podria valer tant com llençar la humanitat per viarany més difícils dels que corre ara; i això que aquests ja ho són ben bé prou de difícils!

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Carnet setmanal

La rauxa revolucionària. — Després dels fets sagnants ocorreguts a Barcelona el diumenge, dia 8 de gener, el seguit d'altres fets en totes les regions de la Península ens ha vingut a descobrir l'amplada del moviment anarquista o comunista, que ha socavat fortament tota la vida social espanyola. En terres del Centre, el mateix que d'Andalusia i sobretot de Llevant, els elements revolucionaris han procedit amb una gosadia infame contra els representants de l'autoritat pública i han portat l'admiració arreu tant per la molta preparació que el moviment significava quant per la manca de coneixement d'aquest moviment per part de les autoritats governatives.

I nosaltres demanem: ¿com és possible que un moviment amb tanta gent compromesa, amb tant material preparat, amb tantes armes per mig, hagi pogut arribar a terme sense que la nostra policia n'hagi hagut esment? ¿Com pot ésser que una preparació tant complexa, que suposa setmanes i mesos de treball, hagi estat portada a terme amb tan relativa facilitat i amb tant secret?

Això ens portarà a dues conclusions, igualment interessants i que poden constituir el comentari a tota aquesta agitació en bona hora fracassada; primera que necessitem una seriosa organització policíaca si no volem que qualsevol altre dia ens tornin a sorprendre dolorosament fets com els esmentats; i segona, que la nostra societat ha estat minada per principis destructors i negatius de tota mena, que li han llevat tota força de resistència moral; i mentre aquesta força social no torni, poca cosa haurem de confiar, a la llarga i pel dia de demà, en els èxits de la força material.

La primera tasca la pot portar a cap l'Estat amb relativa facilitat; tot depèn del talent dels seus organitzadors i del fet que s'imitin mètodes que en altres països han donat ja el seu resultat. La segona tasca la veiem un xic difícil d'aconseguir mentre des de les altures de les plataformes governamentals es mirin únicament interessos de partit i es confonguin aquests interessos de partit amb els interessos genuïnament populars i nacionals, que són els de tots.

Ara torna allò de la supressió del Jurat per a certs delictes; la submissió als tribunals militars de certs elements delinqüents; la possibilitat de declaració de l'estat de guerra, etc. ¿Quina diferència hi pot haver entre aquestes determinacions — en bona hora preses — i les d'altres temps? ¿No és cert que quan es tracta de la defensa dels interessos nacionals han d'ésser empleats sempre els mateixos procediments i fressats els mateixos camins?

Vacances parlamentàries. — ¿Quina sensació de benestar hom experimenta quan els matins obre el diari i no troba aquelles ressenyes parlamentàries, on tantes coses molesten l'home un xic delicat de sentiments! El tenir per unes quantes setmanes oblidats els noms de Pérez Madrigal, Balbontin, Ortega Gasset, etc. és un esplèndid sedant pels nostres nervis d'homes d'aquesta època tan difícil i tan descordada de la història de la nostra terra. I el no haver de topiar amb una mala nova cada matí per altre també és cosa ben agradable i reparadora.

Però ¿haurem de trigar gaire a tornar a botar de nervis davant un projecte de llei com el de Congregacions religioses? ¿Haurem de trigar massa a veure altre cop atacats els interessos més sants i sagrats per a tots els espanyols?

Ni davant l'atac de l'adversari comú — que aquests dies prou s'ha manifestat en forma destructora de la societat tota pels nostres carrers i places — es sabran guardar tancats els odís i els fermentes sectaris dels dirigents dels partits avui governants i endegadors de la nostra política. Ni davant els interessos generals es sabrà anar a una política que pugui unir tots els ciutadans contra els qui, sota un ideari anarquista, tracten de desfer tot el que existeix.

La frase que, dissortadament, s'ha fet popular, del Cap del Govern, quan deia allò tant inoït "que se pacifiquen ells", referint-se a tots els qui no participaven del programa governamental de les esquerres, seguirà constituint lema de conducta dels governants i actuals homes d'Estat. I la pacificació, primer deure de tot governant conscient de la seva responsabilitat, seguirà important ben poca cosa als que tot ho miren de la seva barrera estant, encara que damunt d'ells portin el govern de tot el país. Ells fan la seva; i volen, a més, que els altres no interrompin llur obra partidista. I quan tracten de interrompre-la pels camins legals, surten amb aquesta frase, d'un mal gust evident.

El Parlament de Catalunya. — Ens vindrà amb una Constitució interna, nova de trinca; Constitució de partit polític, no pas de tots els catalans. En ella tots hauríem pogut trobar el nostre motllo comú, sobretot després de tants anys de lluitar per la unitat de Catalunya sense aconseguir-la. Però el sectarisme també aquí s'imposa; i el text constitucional, que hauria pogut resultar una peça sòbria i a gust de tothom, ara esdevindrà un programa de partit.

Quina pena que fa tot això! Quina manca de sentit patriòtic suposa! El patriotisme subordinat al partit polític i a certs interessos de classe social; és a dir, la guerra civil — per camins legals — entronitzada a casa nostra i constituint la metzina destructora de tota l'obra de la reconstitució político-social de Catalunya.

¿I els que això fan, gosen dir-se catalans i catalanistes?

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS

Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

La projectada federació de dretes

PER J. CIVERA I SORMANI

Estem condemnats a viure en una agitació contínua. Els pobles de l'Amèrica llatina, han heretat l'exaltació i la manca de sentit constructiu dels espanyols. Per això en aquelles terres esclaten continuament revolucions d'opereta i bullangues intranscendents.

El senyor Goicoechea, que mantés vegades, en actes públics, s'ha declarat catòlic, es llença a la lluita no per a defensar la religió i l'espiritualitat cristiana, sinó per a aconseguir la restauració de la monarquia caiguda.

Els diaris monàrquics de Madrid, han publicat extenses informacions, donant compte dels treballs que s'estan realitzant per a aconseguir la federació de les "dretes" espanyoles. ¿És que els monàrquics no tenen el dret d'unir-se per a defensar llurs ideals? Ningú no els pot negar aquest dret. Si ells creuen que la monarquia és una forma de govern més perfecte que la República, poden llançar-se a la lluita per a aconseguir que caigui el règim imperant. ¿Per què, doncs, ens sap greu — és una opinió personal — que el senyor Goicoechea pretengui convertir-se en *leader* de les dretes? Perquè no té la sinceritat de confessar que les dretes que ell vol conduir a la victòria, no són estrictament catòliques, sinó monàrquiques.

Creiem que és molt perillós, fer creure al poble que s'ha decantat a favor de la República, que el catolicisme és consubstancial amb la monarquia. El senyor Goicoechea, anomena "autèntiques" les dretes que ell intenta federar. Els homes de dreta que no vulguin formar part de la projectada federació, no seran "autèntics". L'autenticitat consisteix, segons el senyor Goicoechea, en la defensa dels ideals monàrquics.

Deixem de banda el caràcter polític, que no escauria damunt d'aquestes planes, que mai no han estat al servei de cap organització política, i passem a comentar el programa del senyor Goicoechea, recollint únicament aquells aspectes de caràcter religiós i social, sota la nostra exclusiva responsabilitat. Voldríem que els partidaris de la federació de les dretes monàrquiques, reconguessin la rectitud de les nostres intencions. No estem adscrits a cap partit polític, i, per tant, podem exposar el nostre criteri amb una gran llibertat. En totes les nostres actuacions, hem posat sempre, per damunt de tot, els interessos dels catòlics i la defensa de l'espiritualitat cristiana.

Ens dol l'actitud del senyor Goicoechea, perquè potser sense donar-se'n compte, contribueix a la creació d'un partit similar a l'Acció francesa, que ha pertorbat tantes consciències i ha desequilibrat tantes intelligències preclares i equànimes.

Si el senyor Goicoechea, és concretés a alçar la bandera monàrquica, no hi hauria res a dir; però com que l'enllaça amb la bandera catòlica, ens dol que un sentiment que hauria d'ésser l'aglutinant que ens unís a tots, es converteixi en senyera d'un ideal partidista...

El senyor Goicoechea afirma que els ideals que persegueix, "afecten a todas las auténticas derechas españolas". Aquesta afirmació equival a dir que to-

tes les dretes han d'ésser monàrquiques. "Ansiamos dos cosas — sigueix dient l'ex-ministre conservador — sólo aparentemente contradictorias y en realidad complementarias la una de la otra; una nacionalización de nuestras instituciones y de nuestro gobierno, alcanzada, con la mirada puesta en la tradición, mediante una restauración de los valores eternos del pensamiento español, y a la vez una mudanza total de la organización y de la vida del Estado."

El senyor Goicoechea, creu que la monarquia significa la "restauración de los valores eternos del pensamiento español". I més avall afirma que la intimitat del nostre poble amb la monarquia, ara ha estat *accidentalment* interrompuda.

El senyor Goicoechea, sintetitza en breus paraules les característiques essencials que cal desenrotllar. "En lo religioso, diu, somos católicos; en lo político, monárquicos; en lo jurídico, constitucionales y legalistas; y en lo social, demócratas." La democràcia del senyor Goicoechea i dels seus aliats, és d'ordre social. Heus ací com justifica la denominació de catòlic aplicada a l'ideari de las "derechas españolas": "Primera, porque dado lo que representa el catolicismo en el pensamiento nacional, no puede dejar de llamarse católico quien se inspire en él y anhele restaurarlo" (es refereix a la restauració del règim monàrquic); segunda, porque tal calificación es, en esta hora de desamparo y de desgracia, la protesta mejor y más noble contra persecuciones, injusticias y despojos que siente como propios España entera; y tercera, porque el catolicismo social es el reverso, y a la vez la curación del marxismo, y es el terreno social donde aspiramos, por una resuelta propaganda antimarxista, a hacer revivir en el alma del pueblo, a la vez el sentimiento nacional (es refereix al sentiment monàrquic) y el espiritualismo cristiano."

Aquesta definició la creiem pobríssima i reveladora de l'ideari de las "derechas españolas". Les dretes tornen a reincidir en l'equívoc que tant de mal va fer als catòlics en l'antic règim: per ésser bon catòlic, insinuen cal ésser monàrquic. Si per ésser monàrquic, cal ésser catòlic, per ésser republicà caldrà ésser descregut i ateu.

El catolicisme, diu el senyor Goicoechea, es "la protesta mejor y más noble contra persecuciones etc." Les "derechas españolas", pretenen donar al catolicisme un caràcter protestatari.

¿Deixaríem d'ésser catòlics si tinguéssim els governants més perfectes del món? El catolicisme és també "la curación del marxismo". El senyor Goicoechea, no ho diu, però com que coneixem l'ideari de molts senyors que pensen com ell, podem afirmar que quan diu que cal combatre el marxisme, vol dir que cal fer servir el catolicisme per a defensar la propietat. Naturalment que cal defensar la propietat, però el catolicisme no serveix únicament per aquestes coses. Hauria estat més fàcil dir que són catòlics, perquè ésser catòlic equival a reconèixer la veritat.

El senyor Goicoechea, posa de relleu la necessitat d'emprendre una campanya antimarxista, però no exposa el programa social de la federació de les dretes monàrquiques espanyoles. És possible, l'actuació d'un

partit polític, que es desentengui dels problemes que hi ha plantejats en el món del treball? El programa del senyor Goicoechea, que ofereix a les dretes, és amarat de monarquisme, però són bandejades les qüestions més importants que tenen per a les dretes "autèntiques" una gran transcendència.

Perquè hom no cregui que la projectada federació de dretes, es concretarà a defensar teòricament la monarquia, diu el senyor Goicoechea: "no somos monárquicos sin rey, ni monárquicos sin monarquía, ni monárquicos de monarquía silenciosamente sepultada en el pecho, sino monárquicos convencidos y actuantes, que ven en la monarquía la clave del arco constitucional y el principio esencial irremplazable para un nuevo ordenamiento".

Començarà, doncs, una campanya francament monàrquica. Aquesta campanya serà dirigida per elements que s'anomenen catòlics i que declaren "autèntiques" les dretes que formin part de la federació. Passarem el temps, com els elements de l'Acció francesa, plorant damunt les runes del règim caigut, i mentrestant les esquerres aniran influïnt en la política general del país.

A Catalunya, la federació de dretes, tindrà pocs addictes, però a la resta d'Espanya, probablement la majoria dels catòlics, s'acoblaran sota la bandera que enarbora el senyor Goicoechea. Els catòlics seran considerats com enemics de la República, i les dretes s'incapacitaran per a col·laborar en els governs conservadors que puguin formar-se. Els catòlics, hauran, doncs, de resignar-se a formar part de l'oposició.

És natural que després de llargs segles de monarquia hi hagi un sediment monàrquic en el nostre país; però cal procurar, costi el que costi, que el poble no cregui que monarquia i catolicisme són una mateixa cosa. Qui vulgui alçar una bandera monàrquica que l'alci en bona hora; però que no comprometi els interessos catòlics. Les formes de govern, no tenen res a veure amb el catolicisme.

Si els representants del catolicisme, són únicament els nobles que signen la carta d'adhesió al senyor Goicoechea, i no són "autèntiques" les dretes que consideren ja liquidada la qüestió monàrquica, no ens extranyem si els partidaris del règim republicà inicien una campanya contra els catòlics i ens declaren enemics de la República.

Si patiu d'**ASMA**

proveu els

PAPERS i CIGARRETS

del **Dr. ANDREU**

Calmen els accessos a l'instant.

R E L O J E R I A

MAURER

R^a CATALUNYA 52 fr. KURSAAL antes AVINO 38

Proveïdors

d'importantes cases

GRATUITAMENT!

faci's graduar la vista per un metge oculista especialitzat en la millor instal·lació d'Espanya, amb tres mesos de temps per canviar els cristalls que no vagin bé.

BARCELONA

Portal de l'Angel, 40

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

**FUNICULAR AERI
DE MONTSERRAT A ST. JERONI**

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 79. — ¿No representaria un perfeccionament pel llenguatge literari català establir una diferenciació de significats entre *per* i *per a* la manera de *por* i *para* castellà i de *par* i *pour* francès? — R. M. i P.

(Segueix la resposta)

C) *Instrument o manera i destí.* — 1. La coincidència d'expressar la preposició *per* tant l'instrument o la manera de fer les coses com el destí que tenen o se'ls dona, sembla recomanar l'ampliació de *per a* diferenciat, per expressar el destí. Repareu en aquesta dita:

Tant els individus com els pobles, si no tenen Déu, cerquen un ídol *pels seus homenatges*.

Aquestes darreres paraules absolutament poden tenir dos sentits.

1. Volen tenir un ídol mitjançant els seus homenatges.
2. Volen tenir un ídol, a qui honrar amb els seus homenatges.

Pels seus homenatges entès en el sentit 1 és un complement instrumental i en el sentit 2 és un complement de destí. Gramaticalment la diferenciació pot establir-se de dues maneres, o expressant l'instrument *per amb* i el destí *amb per*; o usant respectivament *per i per a*; una diferenciació màxima fóra posant *amb* (en valencià *en*) i *per a*.

Instrument	Destí
1. Cerquen un ídol <i>amb</i> els seus homenatges	<i>pels</i> seus homenatges.
2. Cerquen un ídol <i>pels</i> seus homenatges.	<i>per als</i> seus homenatges.
3. Cerquen un ídol <i>amb</i> (<i>en</i>) els seus homenatges.	<i>per als</i> seus homenatges.

A Catalunya i Balears la solució popular és la 1. La solució 3 és trobadora a València i en alguna comarca de Catalunya occidental. La solució 2 és una construcció literària que no arrela ni en la llengua viva ni en el parlar dels clàssics catalans més antics.

Així, doncs, tampoc aquí és necessària la diferenciació entre *per* i *per a*, tenint l'altra viva de *amb* i *per*. I encara, quan el context diu clar quin és el sentit volgut per l'autor, ordinàriament n'hi ha prou amb la sola proposició *per*. Si hi reparem bé, en l'exemple proposat, el context només admet el sentit 2 de destí, perquè els homenatges no són el camí de cercar un ídol, sinó cosa que suposa un ídol constituït a qui retre'ls.

2. Un altre exemple, on hi juga la confusió entre la manera i el destí:

A partir d'aquell instant, es pot dir que ja no visqué més que *per l'enaltiment* de la pàtria.

"Viure *per l'enaltiment* de la pàtria", absolutament també pot tenir dos sentits: que l'enaltiment de la pàtria sostingui la vida i sigui com la manera de viure, o que tota la vida vagi consagrada o destinada a l'enaltiment de la pàtria.

La diferenciació admet també aquí dues o tres solucions: *de i per*, *per i per a*, *de i per a*, que cor-

responen exactament en ària geogràfica i valor literari a les altres tres de l'exemple passat:

Manera	Destí
1. Ja no visqué més que <i>de l'enaltiment</i> de la pàtria.	<i>per</i> l'enaltiment de la pàtria.
2. <i>per</i> l'enaltiment de la pàtria.	<i>per a</i> l'enaltiment de la pàtria.
3. <i>de</i> l'enaltiment de la pàtria.	<i>per a</i> l'enaltiment de la pàtria.

Observarem, també, que si el context dona clar el sentit, ordinàriament la proposició *per* és l'única usada. I aquest és el cas de l'exemple proposat; perquè l'enaltiment de la pàtria no pot ésser pres com el sosteniment de la vida de qualsevol persona.

3. La solució *per i per a* no pot ésser recurs quan els conceptes similars no admeten la proposició *per a*. Vet aquí un cas:

- Hi vaig anar *per* mon germà.
1. Hi vaig anar *per* comptes de mon germà.
 2. Hi vaig anar *per* la cara de mon germà, que hi tenia molt d'interès.
 3. Hi vaig anar *per* mor de mon germà, que m'hi va empènyer.

Per a diferenciador no s'escau en els sentits 2 i 3 perquè significaria la raó o el motiu de la meua anada, ni tampoc en el sentit 1, 'en comptes de', perquè en català *per a* no correspon a PRO llatí. Així, doncs, si el context no diu prou clar quin és el sentit volgut, caldrà retocar la redacció de la frase. Les variants 1, 2, 3 en poden ésser una mostra.

Cal tenir-lo present per tots els casos en què *per* equival a PRO llatí:

- En favor de:* Morir *per* la pàtria.
En lloc de: Ho paguen justos *per* pecadors.
Tenint en compte: Pel seu mèrit encara és poc.
Respecte de: És massa gran *per* anar a estudi.
A condició de: *Per* haver de viure així, tant se val que me'n vagi.
Per raó de: No ho faig *per* la feina que em dona.
Per més que: *Per* fort no el deixis.

Per a seria una impropietat en tots aquests exemples.

4. Contra les solucions que hem proposat en els casos A) B) C), es podria objectar que reservem a la preposició *per* massa significacions, i això sembla pobresa. Però cal tenir present que la pobresa o riquesa d'elements d'estil, no s'ha de calcular independentment de l'ús. És pobresa no tenir elements diferents d'expressió d'un mateix matís quan l'estil en demanaria varietat, però no ho és la repetició d'un mateix element gramatical en sentits diversos, si el caràcter de la llengua en el context els entén diversificats sense confusió. La diferenciació gramatical sistemàtica aleshores més que riquesa d'expressió fóra enfarfec. Vet aquí un exemple amb la preposició *de*: *Aquesta taula de cosir és feta de ton pare de fustes de pi del bosc de Finestrelles que és del cunyat de la Joana de Sant Esteve de Bas.* Deu vegades tenim aquí repetida la preposició *de* sempre significant una relació diferent, i tothom les comprèn sense cap mena de dificultat. Si introduïem

diferenciacions, segurament que aquesta dita no faria pas la impressió més clara; això sí, no semblaria tan catalana com abans: *Aquesta taula PER A cosir, és feta PER ton pare AMB fustes DE pi del bosc de Finestrelles, que és del cunyat de la Joana de Sant Esteve de Bas.* I encara de hi surt set vegades sense canvi possible.

Igualment, doncs, no és cap inconvenient que per signifiqui motiu i finalitat, agent i interessat, instrument o manera i destí, i sigui la traducció obligada de tots els sentits de *pro* llatí, mentre el context faci clar el sentit propi de cada cas.

El Secretari de Redacció

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR — Cicle de conferències

La Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR, amb plena consciència de com la formació dels individus és absolutament necessària per a emprendre qualsevol tasca d'acció, ha organitzat un cicle de conferències la celebració del qual tindrà lloc durant els mesos de gener a juny.

Les tres primeres conferències, destinades a estudiar els principis bàsics en què es fonamenta la doctrina social catòlica, aniran a càrrec del Reverend P. J. Giron, C. M. F., l'autoritat i competència del qual és una ferma garantia de l'interès altíssim que aquestes conferències han de revestir per als nostres dependents.

La U. D. A. P. es complau, doncs, en invitar els seus socis i simpatitzants a la primera conferència del cicle que, sota el tema *Bases antropològiques de la societat humana en les diferents teories filosòfiques socials d'avui*, tindrà lloc, a les set i mitja de la vetlla del dia 23 de gener, en el saló d'actes del Casal de D.ª Dorotea (Corts Catalanes, 642).

Advertiment

Durant la quaresma de 1932 moltes entitats adherides a ACCIÓ POPULAR i molts centres catòlics que encara no hi estan adherits, sollicitaren conferenciants a la nostra entitat, per tal d'organitzar cursets quaresmals d'Apologètica, Sociologia cristiana, etc. ACCIÓ POPULAR ha cregut oportú organitzar per la quaresma d'enguany un cicle de conferències sobre temes d'actualitat palpitant i repetir algunes o totes les conferències a les entitats que ho sollicitin. Integren aquest cicle els temes següents:

Rússia i el comunisme.

El problema de la terra.

L'escola lliure.

L'Encíclica "Quadragesimo anno" i els estaments. Què és i què vol l'ACCIÓ POPULAR.

Necessitat de crear una cultura integral catòlica.

ACCIÓ POPULAR recomana a les entitats adherides y als centres i patronats catòlics que desitgin organitzar aquestes conferències, que ho sollicitin aviat per tal de combinar l'ordre de les conferències y conferenciants.

ACCIÓ POPULAR prega amb insistència als organitzadors de cursets i de conferències que no preparin actes conjunts amb altres organitzacions, tota vegada que l'experiència ens ha ensenyat que la seva eficàcia es gairebé sempre nulla.

Adreçar les sollicituds a la secretaria general d'ACCIÓ POPULAR, Portaferrixa, 13, bis, pral., Barcelona.

La Federació de Patrons

S'han reunit els directius de la Federació de Patrons d'ACCIÓ POPULAR per tal de redactar definitivament els Estatuts aprovats a l'Assemblea de Tarragona, i d'acord amb les esmenes en aquesta adoptades.

Tot seguit seran sotmesos els esmentats Reglaments a l'aprovació governativa per tal que la nova entitat pugui immediatament emprendre la seva vida legal.

Constatem amb viva satisfacció aquesta nova estructuració de l'actuació patronal cristiana, que li permetrà desenrotllar, amb gran puixança, el seu apostolat tan transcendental i importantíssim entre les classes dirigents de la Societat, a fi d'aconseguir que les doctrines de les Encíclics pontificies es tradueixin en una realitat fecunda, que pot considerar-se decisiva en la recristianització de les masses populars.

Un nou company en la Premsa

Ens plau, des d'aquestes pàgines, trametre una efusiva salutació al nou col·lega en la Premsa catòlica de Catalunya, *Cap-Aspre*, de Calella. Dirigít i redactat per excel·lents amics nostres i ardits col·laboradors d'ACCIÓ POPULAR, intensament amarat de les doctrines socials de l'Església, popular entusiasta de totes les activitats cristianes i patriòtiques, el nou setmanari mereix les nostres vivíssimes simpaties i el nostre fraternal afecte.

Fins ara els catòlics calellencs tenien llur portant-veu en el benemèrit i conegut setmanari, espill de la Premsa comarcal nostrada, *Recull*, el qual propugna també estrènuament l'ideari social del Cristianisme. Després de la fundació de *Cap-Aspre*, el *Recull* torna a ésser novament òrgan exclusiu dels catòlics de Blanes i no cal dir que mantindrà i superarà progressivament la seva gloriosa tradició que li ha donat tan merescut predicament.

A ambdós col·legues adrecem novament el testimoni de la nostra dilecció de germans i els desitgem grans triomfs en la noble lluita empresa.

Opinions d'altri

"L'ACCIÓ POPULAR — així s'anomena el poderós organisme destinat a agrupar les forces vives del catolicisme en la terra catalana — ha fet progressos tan ràpids i tan grans que hom entreveu des d'ara la possibilitat de donar a les diferents seccions una certa autonomia que els permeti de llençar-se, cada una dins el seu especial terreny d'acció, a la conquesta de les masses populars."

De *La Croix*, París.

"Referint-nos a l'activitat d'ACCIÓ POPULAR, hem de dir que aquesta entitat, constituïda ja en

organisme central de tota l'acció social catòlica de la nostra terra, ha rebut del Primat de Catalunya la Carta Magna en la qual trobarà definits els principis i traçades les normes directives de la seva actuació futura."

De *La Ciutat*, de Sabadell, editorial sobre la II Assemblea d'ACCIÓ POPULAR.

"És opinió arreu compartida que el resorgiment d'ACCIÓ POPULAR ha vingut en l'hora més propícia perquè sigui un fet la implantació plena del seu programa a casa nostra.

"Un dels apostolats fonamentals d'ACCIÓ POPULAR és constituir el front únic. Quina força no representaria actualment la unió de totes les forces catòliques amants de la conservació de les tradicions pàtries i del patrimoni espiritual de Catalunya! El sectarisme imperant i el desgavell social que tots vivim porten de dret a un cataclisme inevitable; es fonamenta en això l'oportunitat d'ACCIÓ POPULAR en cridar a la unió urgent, exigint un esforç, si voleu, heroic, per posar l'ideal comú de religió sobre qualsevol simpatia o compromís polític que pugui debilitar l'esforç de tots.

"Fet ja aquest primer pas, no serà difícil portar a la pràctica l'organització per estaments, és a dir, unió de patrons, obrers, industrials, dependents, homes de carrera, periodistes, estudiants, etc., etc., en gremis o estaments treballant per a obtenir totes les millores possibles dins la seva classe i procurant sempre que la saba cristiana vivifiqui totes aquestes classes o estaments perquè federats puguin constituir un gran cos o massa social informat per l'esperit de Crist.

"L'organització per estaments està donant uns resultats meravellosos a la massa catòlica d'Alemanya, i diu Pius XI que és un principi fonamental per a la recristianització de la societat moderna."

D'Acció Popular, de Berga i Solsona.

"Tothom veu clara l'oportunitat del moment social que travessem ple de prometes pels que vulguin emprendre la campanya d'atracció d'importants sectors obrers que abominen l'esperit revolucionari dels organismes que avui com avui, sense contrincent albirador, monopolitzen la representació obrera. És un fet cert que no són tan escassos com això els obrers cristians a Catalunya o almenys els obrers fonament simpatitzants amb les idees de justícia social cristiana.

"Ara, però, una paraula nostra, d'autoritat moral nulla, la qual, tanmateix, voldríem que fos escoltada per tots els homes catòlics de Catalunya que es preocupen de les qüestions socials. No és pas arribada l'hora de concretar les iniciatives, d'endegar per viarany d'eficàcia l'obra ja començada? No seria convenient de cridar els elements d'acció, fora del tràfec espectacular d'una Assemblea, a prendre acords d'organització efectiva? La idea no és nostra. Sabem que homes de vàlua del nostre camp ho tenen en projecte i en avançar-nos a la seva crida

no pretenem sinó encoratjar-los amb la seva anticipada acceptació."

De *Recull*, de Blanes.

"L'Assemblea d'ACCIÓ POPULAR a Tarragona ha constituït un èxit més i un formidable esdeveniment pel catolicisme social de Catalunya. La protecció que des de primera hora va voler dispensar a dita Assemblea l'Eminentíssim Cardenal-Arquebisbe de Tarragona ha constituït una garantia per arribar a aquest èxit insospitat.

"Bon nombre de congressistes; altre nombre major d'assistents, vinguts alguns de llocs ben allunyats de la nostra terra, ponències ben estructurades amb conclusions de caient pràctic; conferències i discursos en reunions atapeïdes de públic; sessions plenàries solemnisssimes d'obertura i clausura, i les funcions religioses a la bellíssima Seu Metropolitana constituïren ocupació suficient per a emplenar tres dies i a la vegada un enorme consol pel cor de tots els catòlics assistents, tan afligit per les qüestions vives del moment actual.

"Sobretot, el discurs final de l'Emm. Cardenal Vidal i Barraquer fou un sedant per a tots i una orientació en molts problemes. Gosem dir que si l'Assemblea no hagués sortit amb altres conclusions que les derivades d'aquelles paraules memorables ja hauria constituït un èxit pel seus organitzadors."

D'Acció, de Balaguer.

REUS

Després de l'Assemblea General de Tarragona, a la qual assistiren més de 50 dels nostres associats, s'ha emprès una gran activitat en les tasques d'ACCIÓ POPULAR. Actualment estan en ple funcionament les següents obres organitzades i sostingudes per la nostra entitat, amb la col·laboració del Centre Catòlic Social i Obrer.

a) Curset de Sociologia Cristiana; text del Dr. J. M.ª Llovera, Pvre., per a senyors. Una sessió setmanal, en forma de cercle d'estudis. Hi concorren, per a terme mig, 25 a 30 senyors.

b) Curset d'Apologètica Catòlica; text del P. Hillaire, per a senyores. Dirigit pel Rnd. Dr. J. Ricart, Pvre. Hi concorren de 40 a 45 senyores i senyoretes, les quals es tornen en la lectura i comentari de la lliçó corresponent.

c) Catequesi diària, per a pàrvuls d'ambdós sexes, dirigida per dues senyoretes mestresses titulars i diverses catequistes ajudants. Els petits concurrents, en nombre d'uns 60, són obsequiats amb sessions de cants i jocs rítmics, funcions de titelles, etc.

d) Curs de Religió, dedicat especialment als estudiants del Batxillerat. Dues classes setmanals, professades pel citat Dr. Ricart. El nombre dels matriculats ascendeix a 34.

Totes aquestes lliçons i cursets són gratuïts i hom hi admet tothom sense necessitat d'ésser d'ACCIÓ POPULAR.

Demés estan en curs diversos projectes d'importants obres socials que confiem poder portar a terme dins de poc. Per al proper febrer, serà organitzat un cicle de conferències sobre temes social-catòlics. Oportunament anunciarem l'ordre de les conferències i el nom dels dissertants.

BIBLIOTECA BALMES

Acaba de publicar-se

Anuari de l'Oficina Romànica

de Lingüística i Literatura

VOLUM IV

INDEX

- Francesc de B. Moll.* — Les flexions verbals en els dialectes catalans.
- Francesc de B. Moll.* — Suplement català al Diccionari romànic etimològic.
- Alfons Par.* — Anotacions lingüístiques i d'estil a clàssics menors catalans.
- Joan Serra i Vilaró, Prev.* — Persecució dels bandolers de Catalunya l'any 1616, Text i notes històriques.
- Josep Calveras, S. I.* — Notes lingüístiques.
- Helmuth Hatzfeld.* — La expresión de lo "santo" en el lenguaje poético de los románticos portugueses y catalanes. B) Cataluña.
- A remarcar les recensions i bibliografia amb 250 notes.
- Publicació cada dia més acreditada en els centres científics

Preu: 27 pessetes.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

Han estat ja publicats el següents:

- VOLUM I** *Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals*, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de St. Ignasi del qual es dona un magnífic retrat espiritual.
- VOLUM II** *Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola*, pel P. Josep Calveras S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.
- VOLUM III** *Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i Preparació*, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran, Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.
- VOLUM IV** *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Primera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Bell volum de 420 pàgines amb dos gravats explicant les meditacions i aplicacions de sentit sobre Principi i Fonament, els tres pecats propis i l'infern. Conté demés: Addicions, primeres regles de discreció d'esperit, notes sobre escrúpols i sugestions i apèndix.

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

Calendaris de FOMENT DE PIETAT 1933

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. Aquest calendari que ha arribat al XVIII any de la seva publicació, conserva tota la vigoria i amenitat de sa naixença augmentada per l'experiència que sempre ha estat mare de la ciència. La part religiosa, el folklore, l'humorisme, la literatura, etc., hi són més que cap any ben representats.

Hi trobareu un santoral complet, notícies piadoses, els dies de dejuni i abstinència, tradicions populars bellament recontades, humorisme de bon to, vers i prosa dels nostres grans escriptors i l'aforisme diari.

Preu: 0,50 Ptes.

ALTRES CALENDARIS

	Pessetes
Calendari Bloc-Català. Santoral Català — Aforisme diari. — Curiositats. — Folklore. — Acudits. — Literatura. — Endevinalles.	0,50
Calendari Cristià de Catalunya. Complet santoral. — Festes de l'any cristià. — Abstinències de dejunis, etc.	0,40
Calendari de la Cuina. Indicació preciosa a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any en un sol full. El mateix, muntat en cartó	0,15
0,50
Calendari "miniatura", tamany 3 1/2 x 5 cm., enquadernat en rústega. Relligat amb pell fantasia i cantells daurats	0,15
1,—
Agenda del Cristià (Calendari de butxaca) Conté: libreta de notes per a tots els dies. — Calendari de festes, dejunis i abstinències. — Dietari de caixa, per a entrades i sortides. — Devocionari pràctic de butxaca. — Cartera i targeter. — Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb pegamoid.	1,50
Calendari Perpetu. L'any cristià. — Santoral de l'any. — Temps i festes mòbils. — Festes de precepte. — Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta.	0,20
Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà.	0,50
Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a gran propaganda.	0,50
Tarja pel calendari Bloc. Variat assortiment a preus econòmics.	

FOMENT DE PIETAT, Duran i Bas, 11

Biblioteca Popular de Teatre Catòlic

Aquesta Biblioteca, amb intent de coadjuvar en la tasca dels centres catòlics, es proposa dignificar la nostra escena procurant que les obres tinguin el màxim prestigi literari, sense oblidar que han d'arribar al cor del poble, estimulant ensem els autors catòlics. — Publicarà continuament obres adients i celebrarà concursos anyals.

Fins ara ha publicat:

N.º 1. *LA FÚRIA*Drama en tres actes, de *Francesc Bonaventura*, premiat al concurs de 1932.N.º 2. *LLAR MORENT*Drama en tres actes, de *Mn. Ramon Saborit*, Prev.N.º 3. *LING-FU*Comèdia de fi humorisme xinès i aire modern, d'*En V. Coma i Solei*.

Cada una d'aquestes obres: 2,50 ptes. exemplar

GALETES BIRBA

la marca que s'imposa
per la seva gran qualitat

PENSIÓ CAMPI

Habitacions exteriors, Aigua corrent, Cambres
de bany i dutxa. - Pensions - Servei a coberts.

Casa recomanada per als Rvds. Senyors
Sacerdots, persones i famílies catòliques

Carrer Canuda, número 4, principal (junt a la Rambla)
Telèfon 22931 BARCELONA

Ultra

SIMPLEX

ASPIRADOR PARA EL POLVO

EL MAS ECONOMICO

CASA ROSICH

RDA. S. PEDRO, 7

PUERTA DEL ANGEL, 25

TAPINERIA, 33

TELEFONOS:

19923 y

19613

Demostraciones gratis a domicilio

FERROS I METALLS EN TUBS, PLANXES
I BARRES, EINES I ACCESSORIS PER A
MAQUINÀRIA, VIDRES I CRISTALLS

JOAN MAGRI

Sucursal a SABADELL:

Rambla, 65 :: Tel. 1938

Méndez Núñez, 14
Telèfon 17257

BARCELONA

ANÓNIMA BARCELONESA DE COLAS Y ABONOS

Fàbrica de Productes Químics Orgànics

Aliments marca "Hércules" per a aviram i porcs.

Farina de peix fresc. — Farina de carn.
Petxina d'ostres en granet i en pols
per a aviram. — Fosfarina o farina fos-
fatada. — Fosfat de calç (d'ossos). —
Farina d'ossos esterilitzats. —
Farina d'alfals. — Farina de sang.

Superfosfats d'ossos i adobs orgànics.

Proveïdors de les principals granges i Ordes Religioses
Despatx: Av. Mistral, 65 - Tel. 35926 - BARCELONA

LÀMPARES I METALLISTERIA
INSTAL·LACIONS I REPARACIONS

SALVADOR COROMINA

Aigua - Sanejament - Comptadors d'aigua
(abonaments per a conservació i lectura) - Electricitat - Gas

Plaça de Catalunya, 4

BARCELONA

Telèfon 15794

BRAGUERS U. S. A.

GABINET A. CARULLA

Curen la TRENCADURA, fets
a motllo exacte, rentables, in-
tacables per la suor i garantitzats per a tota la vida.

Rambla de Canaletes, núm. 11, 1.er, 1.^a
(entrada per la "Sastreria Modelo")

304 (46.71) (05) Gr.

